

og det er da for mig en Grund til ubetinget at holde paa Bøstestrafen som en Straf, der aldrig bør undværes paa Flaaden. Den ærede Minister optog lige overfor mig ikke meget Diskussion om den staaende Aftest, derimod gjorde han et stærkt Sideindhug mod Krumslutningen, og gik derved ind paa et Gebet, der ogsaa var blevet rørt ved fra anden Side, og med Hensyn til hvilket der fra forskellige Sider i Thinget havde lydt mangfoldige Sange: Hør. Jeg forstaa ikke, hvorfor den høitærede Krigsminister egentlig bragte dette Spørgsmaal saa stærkt frem lige overfor mig; thi at sægte mod Krumslutningen i Diskussion overfor mig angaaende de foreliggende Vædringsforslag er en lille Smule at sægte mod Veirmøller; thi jeg har jo aldeles ikke opstillet noget som helst Forslag om Krumslutningen; jeg har tværtimod sagt, at under en bestemt Forudsætning vilde jeg have gjort dette, men at denne Forudsætning ikke var tilstede her, og at jeg derfor ikke har gjort det. Derfor tror jeg, at det var mindre nødvendigt; men jeg er den ærede Minister meget taknemlig, fordi han har bragt det frem; thi han bragte et Moment frem, som havde stor Interesse for mig, og det var det, at den Kommission, der tidligere havde været nedsat for at bedømme tilsvarende Forhold, havde sagt, at, naar Krumslutning skulde affattes, saa var det nødvendigt at have en anden kortvarig og virksom Straf. Dette Moment er jeg den ærede Minister meget taknemlig for, at han bragte frem, fordi det ogsaa for mig har en stor Betydning. Den ærede Minister var lige overfor mig tilbøjelig til at mene, at, da jeg fremsatte mine Forslag saavel i Betænkningen som her i Salen med en vis Overbevisningens Styrke, saa turde han ikke vente, at jeg vilde være modtagelig for nogen Veiledning, der muligvis maatte gaa i en anden Retning end min Opfattelse. Jeg kan kun dertil sige, at den ærede Minister tager feil. Jeg har ganske vist i denne Sag som i saa mange andre et Standpunkt; men jeg indtager aldrig et endeligt Standpunkt før ved Sagens Ende. Jeg vilger ganske vist i alle større Hovedpunkter ikke fra min Overbevisning undtagen paa Grund af een eneste Omstændighed, og det er den, at der gives Grunde, som jeg finder stærkere end mine. Saa-danne have vi imidlertid efter min Opfattelse ikke hørt fra den høitærede Ministers Side til Bevis for, at det iaar, i 1877, kan være forsvarligt at gjøre det, som det var uforsvarligt at gjøre i 1871. Jeg har vel hørt, at der leilighedsvis er kommet Uttringer frem om Forhold fra fremmede Hæere; saavidt jeg husker, nævnedes den ærede Minister ogsaa igaar Noget om den svenske Hær, og jeg erindrer desuden, at der i Bemærkningerne til Lovforslaget staar omtalt Noget om den tydske Straffelov. Det er mig imidlertid fuldstændig klart, at Bemærkningerne derom ikke kunne have været fremsatte som Argumenter fra den høitærede

Krigsministers Side; thi den høitærede Minister udtalte i 1871 nogle aldeles tydelige og overbevisende Ord om, at man ikke kan drage nogen Slutning fra den ene Krigsmagts Forhold til den andens, uden at man tager alle Forhold med i Betragtning; og for saa vidt der særlig blev nævnt den svenske Straffelovs Bestemmelser, saa godgjorde den ærede Minister — det findes i Rigsdagstidenden Side 7307—8 — at der i Sverrig var eiendommelige Forhold, som ikke fandtes hos os, at man havde i høj Grad Banstueligheder ved at opretholde Disciplinen med denne Straffelov, at der havde været ganske overordentlige Betænkkeligheder ved den, og at det kun var paa Grund af de ganske særegne Forhold, at man fandt sig tilfreds med den. Kaster man Diet om paa den foregaaende Side af Tidenden, vil det derhos ses, at den høitærede Minister udtryffeligt anerkender, at man ikke kan drage den Slutning, at en Straffelov kan være gjældende i een Hær, fordi det er muligt at kunne have den i en anden Hær, med mindre Forholdene gjøres nogenlunde tilsvarende. Derfor er jeg overbevist om, at Betragtninger af denne Natur ikke kunne have været af afgjørende Betydning for den høitærede Ministers nuværende Standpunkt. Det, der efter min Opfattelse har været det Afgjørende, har, som den høitærede Minister sagde igaar, været den ærede Ministers personlige Følelse. (Krigs- og Marine-ministeren: Maa jeg bede om Ordet.) Den ærede Minister beder om Ordet, og vi ville altsaa faae nærmere Oplysning desangaaende. Jeg skal iøvrigt kun tilføje, at, naar jeg bemærkede dette, saa vilde jeg kun sige til følgende Uttring, som staar i den ærede Ministers Foredrag igaar Side 2854: „Det var, kan jeg sige, imod mit Ønske, imod min personlige Opfattelse af Forholdene saavel ved Hæren og Flaaden som i Befolkningen i det Hele taget som ogsaa med Hensyn til, hvad der var nødvendigt for Opretholdelsen af Disciplinen, at Lovforslaget af 1870—71 gik saa vidt med Hensyn til Straffebestemmelser, som det gik, men jeg hviiede mig“ o. s. v. Det var til denne Uttring, jeg sigtede, og jeg har ikke villet lægge noget som helst Andet dertil, end ligefrem nævne den ærede Ministers Ord; men jeg er overbevist om, at den ærede Minister selvfølgelig har med den yderste Grad af Samvittighedsfuldhed veiet sine Ønsker ved Raadslagning med Befalingsmænd af Hæren. Jeg tvivler ikke et Øieblik om, at den ærede Minister har raadsført sig i det fulde Omfang, som han har anset tilstrækkeligt til for sit Bedkommende at komme til den Overbevisning, at det vil være rigtigt, gavnligt og forsvarligt at forelægge det Lovforslag, han har forelagt; men alt dette, hvis Enfaldheder desuden ere os fuldstændig ubekjendte, behøver ikke med Nødvendighed at være en tilstrækkelig Grund for os til at slutte os til samme Betragtning. Da den ærede Minister sidste Gang forhandlede